

№ 9. 1947 წ.
გამოცემის წელი XXIV.
ფასი 2 მან.

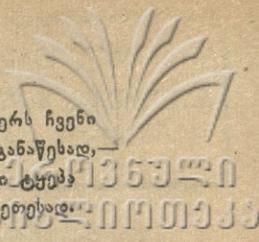
ნიანზი

თბილისი.
გამომცემლობა
„კომუნისტი“
საბჭოთა კავშირის
გამომცემლობა

ნახა ომისა

ბორცლას სდია კეთილმან, — არსება მისი გრძელა.

ცხრა მაისი... ღქროს კალთით,
მზემ შუქი დაგუყარა,
და დროშების შრიალა ტყემ
გამარჯვება გვახარა.

გამარჯვება ჩვენი ქვეყნის
ნებავ, გაუტეხელო,
ჩვენი ხალხი, მომხდურ მტერთა
დევდკეცივით მგრეხელო,

ჩვენი მაჯავ, ჩვენი ხმალო,
რისხვის ცეცხლში ნაწრთობო,
იფრიალე ჩვენი დროშავ,
ბრწყინვალე, სხივმნათობო!

დროშავ, ცამდე აღმართულო,
გცემს ბადახშის ფერია,—
და შენს ნათელ კაბადონზე
გამარჯვება სწერია,

გამარჯვება—ეს მზესიტყვა
გამოსქედა ბელადმა,
რომ ჩვენი ცა ააყვავოს
შუქმა ფერად-ფერადმა,

რომ ჩვენს ზვარში ვაჟის კვირტი
ალარ დაზრეს არასდროს,
რომ მზემ მხოლოდ ჩვენ გვინათოს,
მტრის გული კი—დალადროს!

რა შავ საქმეს არ მიმართა,
რა ხრიკები არ ამზადა,
რომ ჩვენს სახლში დასარბევად
შეკრილიყო არამზადა!—

შეკრილიყო, დაბუგა,
გაეძარცვა, გამძღარიყო,

ჩვენ მონებად გავვხადეთ,
თვით ბატონად დამჯღარიყო! —

ჩვენს ვარცლში და ჩვენს ბედელში
ოფლით ჩაყრილ საფეკავ-სულადს
„მომხმარებლად“ მოვლენოდა,—
შთანთქმა სურდა მისი სრულად.

ჩვენს ფერმაში, ჩვენს საწყობში
მტაცებელის დინგი შერგო
და შედღუვდა:—„უბერ აღეს,—
რაც აქ არის—სულ მე მერგოს!

სულ მე მერგოს, რაც საბჭოეთს
შეუქმნია, ანუ რასაც
შეუქმნის, რადგან მე—მაღალი,
ის დაბალი არის რასა.

სულ მე მერგოს,—გაიძახდა,—
რაც ხალხებმა მოინაგრეს,
თვით განგების ინსტრუქციით
დადგენილი არის აგრე“.

და ყაჩაღმა, არამზადამ,
იმ „ზეციურ ინსტრუქტორის
ნებისაებრ“ იავარჰმნა,
რასაც ჩვენში მისწვდა ტორით!

კაცმა რომ სთქვას, ახეთ „ტუმრის“
რაც დახვედრის იყო წესი,
ისე დავხვდით, რომ ვინა სთქვას
მასპინძლობა უკეთესი:

„როგორც მოხვალ, ისე წახვალ
სვინაო“,—ვსთქვით ჩვენც ეგ მაშინ,
და „მცირედი“ კორექტივი
შევიტანეთ მის გეგმაში:

მაგალითად, შიტლერს ჩვენი
დარტყმა ჰქონდა განაწესად,—
ჩვენ პირიქით—მისი ტყუბ
ვცანით უფრო უკეთესად.

ოთხ წელს ვურტყით, ვურტყით, ვურტყით
ზურგზე ბოლი ავაღინეთ,
— „ვამ დედიჩემის ღმერთსო“—
ვაძახეთ, არ დავაძინეთ.

ჩვენი დიდი მიწაწყალი,
რადგან ისე მოენატრათ,
ამ სურვილის გაწბილება
ისტორიას „მოენატრა“

და ჩვენც ისტორიის „ნათრით“
მთა პატივი ვეცით ამოდ
და ნოყიერ ჩვენს მიწაში
ჩავალაგეთ სამუდამოდ.

ცხრა მაისი... ცხრათვალა მზემ
შუქი გადმოგუყარა
და დროშების შრიალა ტყემ
გამარჯვება გვახარა.

გამარჯვება გამოსქედა
მზებელადის მარჯვენამ,
მან ჩვენ მტერზე აგვამალდა,
მან დიდება გვაჩვენა,

ნუმც ჩამქრალა, ბრწყინვალედღეს
ამ დიდების ნათელი,
ნუმც ამღვარა, ჩვენის ფეხით
მტერი—გადანათელი.

ზარსბლანი

რომაული ნადირობა

„1 მაისს, სიცილიაში რეაქციის აგენტებმა შეიარაღებული თავდასხმა მოახდინეს მშრომელთა მიტინგზე პალერმოში. მოკლულ იქნა 8 კაცი და დაიჭრა 33. მათ შორის ქალები და ბავშვები.“

ნ.ს. ი. ბეჟაშვილისა

გაზეთებიდან

— დედა, რომაულ ნადირობაზე შენ ხომ სხვაგვარად მიამბე?
— მართალია, შვილო, იმ ამბავში აღამიანები მხეცებზე ნადირობდნენ, აქ კი—მხეცები ნადირობენ აღამიანებზე.

აქაიკაე უაუაქაეაუ სოკის

ნახ. ქავთარაძის და პირადოვისა

— წარმოადგენია არტურ, ოთხ წელიწადს მწვერავად ვიჭაყ ფრონტზე, მაშინ შენიღბულ ფაშისტებს ადვილად აღმოვაჩინდი ხოლმე, აქ კი—სამუშაოს ვეძებ და მაინც ვერ აღმომიჩენია.

ჩაიი მეზობლები

ორ ბატარა ოთახში ვცხოვრობ კარგა ხანია. პატიოსანი მეზობლები მყავდნენ, არაფერზე მაწუხებდნენ. ვცხოვრობდი მყუდროდ და კეთილმეზობლურად. მაგრამ ომის დროის მდგომარეობამ ჩვენი სახლის მყუდროებაც დაარღვია. ერთიმეორეზე ორი მეზობელი გადავიდა ჩვენი სახლიდან. ერთის მაგივრად, მარცხნივ—ჩემი ოთახის მომიჯნავე ბინაში შოფერი ჩამოესახლა, მეორეში—დახურული მაღაზიის გამგე.

იმ დღიდან აღარ გამიხარია: ჩემი ბინის კედლები ჩემდა საუბედუროდ საკმაოდ ხმისგამტარები არიან და ჩემს უნებურად ბევრი ისეთი გავიგე, რაზეც მანამდე ბუნდოვანი წარმოდგენაც არ მქონდა.

დანახულ-გაგონილიდან ზოგი რამ საინტერესოდ მეჩვენა და გადავწყვიტე მოვითხოვო, თუმცა მეზობლებისაგან ამის ნება არ მიმიღია.

ოკაგული წყაღვი.

ანუ

„დასჯილი“ შოუაიკი

შოფერი ვანო დილაადრიან მოახტებოდა ხოლმე თავის სტუდენტებს, მთელი დღე დაიკარგებოდა და კარგა დაღამებულს შემოაგვლავებდა დოვლათით დატვირთულ მანქანას ეზოში.

შუალამამდე გრძელდებოდა მანქანის დაცლა. ჩემი მეზობლის ოთახიდან ხშირად ისმოდა ლაპარაკი—წალკის კარტოფილზე, წითელწყაროს ხორბალზე, თუ გორის ვაშლებზე, ბაზრის ფასებზე, ხალტურის მაზანდაზე და ათას უბედურებაზე.

მანქანის დაცლის შემდეგ, ვანოს ძმაბიჭები პურის საკმელად სხდებოდნენ და დილაამდე ქეიფობდნენ. სხვის ოჯახურ საქმეში არასოდეს ჩაერევივარ, მით უფრო სხვას ჭამსამის ამბავს როგორ ვკითხავდი ვისმეს, მაგრამ ყოველი მანქანის დაცლის შემდეგ ატყვივლებული გოგის ხმა, სანაგვე ყუთში ჩაყრილი ინდაურის ბუბბული, ან დერეფანზე გამოკიდებული ბატენის ტყავი თავისთავად მეტყველებდნენ მეზობლის სუფრის მენიუზე.

ჩემი ცოლი ხედავდა მისი ოჯახის უსაზღვრო ბედნიერებას და ხანდახან ყრუდ წაიდუღუნებდა ჩემს გასაგონად: კაცი ყველაფერში უნდა ვარგოდეს, ავერ ვანოც არ არი შენზე ნაკლები ნასწავლი, ინჟინერი კაცია, მაგრამ შოფერად მუშაობს და ოჯახს საზღაპროდ ინახავსო.

მე განგებ ყურს ვიყრუებდი და ჩემი დედაკაცის უკმაყოფილებას არაფრად ვაგდებდი.

ასე სახარბიელოდ მიდიოდა შოფერ ვანოს სიამტკბილი ცხოვრება, მაგრამ ერთ დამეს მოხდა მისი ოჯახისა და ჩემი ფაქტების ამადორიატებელი ამბავი.

სწორედ შუალამე იქნებოდა. არ შეძინა, წიგნს ვკითხულობდი. ეზოში მანქანა შემოგრივდა. ვილაცამ კიბე ქლოშინით ამოვირბინა. მეზობელ ოთახში შემფოთებული კაცის ჩურჩული გაისმა: ჩქარა ოცდაათი ათასი... მიშველე... ვილუბები...

ეს ვანო შოფერი ლაპარაკობდა. თხელ კედელში ნაწყვეტ-ნაწყვეტ გამოატანა ცოლქმრის ხმა-დაბალმა ლაპარაკმა.

გაგონილიდან ის გავიგე, რომ მთვრალ ვანოს მანქანა ტროტუარზე შეეგდო, მოხუცისთვის დაეჯახებინა, ზედ გადაეგლო, დადგენებულ მილიციელს და ხალხს გამოქცევია და შინ გამოქანებულა.

ერთხანს ეტყობოდა ფულს თვლიდნენ, ქალაღდის შრიალი მესმოდა, მერე ყველაფერი მიყუჩდა და მეც ჩამეძინა.

მეორე დღეს ვანო გვიან გავიდა სახლიდან ცოლთან ერთად. შოფრის გასვრილი ტანისამოსის ნაცვლად, სუფთა კოსტუმი ეცვა, ალბათ თავისი ინჟინრობისდროინდელი.

ნაშუადღევს ცოლი მარტო დაბრუნდა თვალცრემლიანი.

ყველაფერი ნათელი იყო: ვანო დააპატიმრეს.

იმ დღიდან იკლო ჩემი მეზობლის სახლში სტუმრიანობამ, შემონახული ჩქარა დაილია და მათი სუფრაც ჩემსავით ერთფეროვანი გახდა. მაგრამ დიდხანს არ გაგრძელებულა მწუხარება ვანოს ოჯახში. ერთ მშვენიერ საღამოს, ჩვენს სახლს ისევ მოაყვირა მანქანამ და ყველას გასაოცრად ძველებურად დოვლათით დატვირთული მანქანიდან ისევ ვანო გადმოვიდა.

ისევ გაისმა ჩემი მეზობლის ქერქვეშ კახური მრავალყამიერი, ისევ ჭყიოდა გულში დანაღამებრებული გოჭი და ისევ ხმებოდა მზებზე ბატენის ტყავი.

რა მოხდა და როგორ, არავისთვის გამომიკითხავს, მხოლოდ ყველა ამას ამბობდა ჩვენს ეზოში: დახე, ორაგული წყალში გადაადდეს, როგორ შერჩა კაცის გატანა, რა ბედნიერად იხდის სასჯელსო!

სანთელ-საკმეველი,

ანუ

ერთი „დაქვეითების“ ამბავი

ჩემი მეორე მეზობელი უფრო რთული ფსიქოლოგიის კაცი იყო. თავათ განათლებაზე სდებდა თავს და ცოლიც ყველაფერში პირველრობას ცდილობდა: არც ერთ პრემიერას უნახავს არ გაუშვებდა, არც ერთ ძნელად შესასვლელ საღამოზე დაუსწრებელი არ დარჩებოდა. ან კი რად უნდა დარჩენილიყო, ფული ჰქონდა და საშუალება! ქმარი დახურული მაღაზიის გამგე ჰყავდა, ყველას სჭირდებოდა, ყველა პატივს სცემდა.

მისი ოთახის თხელი კედელიც მათი ოჯახის ზოგიერთ საიდუმლოს ჩემთვის მისაწვდომს ხდიდა.

საიუბილეო საღამოებზე, პრემიერებზე მაღაზიის გამგის ცოლი თამამად აიღებდა ტელეფონის მილს და მიმზიდველად ლაპარაკობდა: იოველი ხარ? კარაქი არ გინდა?... ჰო, რავე არა... ახლა მეც მასიამოვნე, დღეს რაცხა ლალანტიონის ვეჩერი ყოფილა და მე არ უნდა დევსწრო მაგას!

ჩემი მეზობლები მუდამ საპატიო ადგილზე იხდნენ, ყველას თვალის მოსათხრელად, თვით თეატრების ადმინისტრაციისათვის აუხსნელად და გასაკვირად.

ასე ტკბილად მიდიოდა მათი დღენიც. მაგრამ „ეს სოფელი განა ვისმეს დიდხანს ახარებს?“ ერთ შემოდგომის დღეს მაღაზიის გამგის სახლში ზედიზედ იწყეს შესვლა-გამოსვლა უამრავმა ნათესავებმა და ამხანაგებმა.

თავათ გამგე მთელი დღე გარეთ არ გამოსულა. თხელი კედლიდან ზოგიერთი რამ გავიგონე. ჩემთვის ყველაფერი ნათელი გახდა: მაღაზიის გამგე მოეხსნათ, ახლობლები მის გადასარჩენად ტრიალებდნენ, ანუგეშებდნენ, სანთელ-საკმეველი თავის გზას არ დაკარგავსო და თან თავიანთ სამსახურს სთავაზობდნენ.

გავიდა თვეები. ყოფილ გამგის ოჯახს უსამსახურობა არაფერში დასტყობია, პური არ აკლდათ და ღვინო! თუმცა ძველი სტუმრები ნაკლები ხალისით აკითხავდნენ. მხოლოდ თეატრებში დასწიეს ცოტა უკან: პირველი რიგებიდან შუა რიგებისკენ გადმოუნაცვლეს (პირველ რიგებში ახლა მაღაზიის ახალი გამგეები სხდებოდნენ!).

თანდათან იწვედნენ უკან არა მარტო თეატრში ჩემი მეზობლები. და ვინ იცის ასე სადამდე მივიდოდნენ, რომ „სანთელ-საკმეველს“ თავისი არ გაეტანა:

ჩემი მეზობელი ისევ გამგედ დანიშნეს, ოღონდ როგორც ხმა გამოვიდა, „დააქვეითეს“. და იცით რომელი მაღაზიის გამგედ დანიშნეს? იმ მაღაზიის, სადაც მე თვით ვარ მიმაგრებული! სადაც ჩემებრ ლიმიტიანი ხალხი დგას რიგში ფართლისა თუ ფეხსაცმლის მისაღებად.

მთლად გაკეთდა ჩემი მეზობლის ცოლი, ახლა სულ ვანტაჟი-გენტა, ახლა აქეთ ურეკვენ, პირველ რიგებს კი არა, ლოჭებს სთავაზობენ.

დაქვეითებაც ასეთი უნდა!

მადგმური

გოონკიპუნიტუნი

არ მოეწონათ

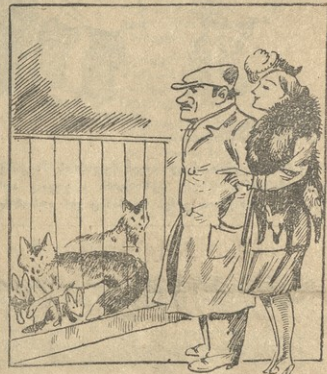
იციან

— რას უღერებ, ხე-
დელი, ვერა ხედავ
ჩვენები არიან?

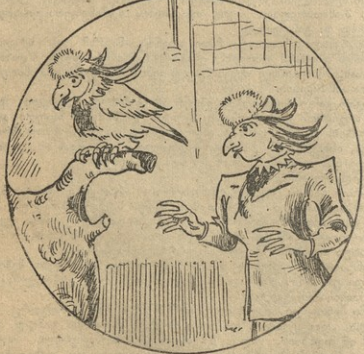
— ვინ იცის ჩამდენი ცხვირი და
უხვივამ მგლებს...

მეგობრის გაკვეთილი

— დახარხარე, მეგობერი. მტაცებელი ცხოველ-
ლი ითხოვს გაგდა ორგულიც არსებობს...

მოდამ დააძგვანა

— ფუ, რა სასაცილო ფრინველია!

„არითომოყვარდი“

ერთი ახირებული ქალიშვილი მეყავ ნე-
ზობალდ უცხოური მოსულის ყველაფერი.
— დღეს ცხვირსახოცი ვიყავი, ნახე
რა მშვენიერია, რა ლამაზია, ეს ვაბაც
უცხოურია, როგორ მოგწონთ?
— მაინც და მაინც ვერაფერია.
— რას ბრძანებთ, ეს ხომ უცხოურია
და რაზე უცხოურია, მაშასადამე კარგია.
ამ ქალიშვილმა ერთ დღეს რადიო-
მიწვლეტი შეიშინა.
გთხოვთ თქვენც მოუშინოთ,
რომ იცოდეთ ყოველდღიან რა გაწო-
ცებებია უცხოურიდან. რა მუსიკა იმისს,
რა ჯაზები ძალიან გთხოვთ მოუშინოთ,
— მითხრა მან ერთ საღამოს და თავის
ოთახში მიმიპატოცა.
— მობრძანდით, დაბრძანდით, —
სთქვა მან და რადიო ააშუშავა.
შორეული მხრიდან გადმუშებით ერთ-
დღივე მელიდიან ვილა ვულსკლავად
მოსიკვამდა.
— როგორ მოგწონთ აღმოსავლ-
მელიდი?
— მოსაბერებრებელია, — ჩაიღიმაპა-
და სხვა სსაფერებს დღეუწევი მე-
ოთახში გაიხსნა სიმფონიური მუსიკა.
— აი, ხომ გეუბნებოდით, როგ-
ორ მოგწონთ, რა დამატებელი მუსი-
კა შესრულება, თუ არ ვცდები, წი-
ორიკიდან უნდა იყოს, რა მშვენიერ
უკრავს ორკესტრი. განა შეიძლება ან
ყური არ დაუდლოთ? — მითხრა მან
სწინად გადიოქა.
— რამდენიმე წუთის შემდეგ მუსი-
კა შეწყდა.
— ამით ვამთავრებთ სიმფონიურ
მუსიკის კონცერტს მოსკოვის რადი-
კომიტეტის სიმფონიური ორკესტრ
შესრულებით, პროგრამაში იყო ჩაიკო-
ვის მე-6 სიმფონია, დირიჟორი ხელ-
ნების დამსახურებული პოლვანუი...
— მოსკოვიდან ყოველი, — წაიბრტ-
ბუტა მან და რადიოს მიუჯდა. ოთახში
გაიხსნა ჯაზის რიტმული ხმა.
— აი, ეს მოსიმიწეო, მშვენიერია,
შესანიშნავია, მე არ შევცდები, კარვად
მეშის მუსიკის სარსისა და შესრულება,
რას იტყვი, ხომ მოგწონთ?
— მშვენიერია, საიდან არის?
— ლონდონიდან უნდა იყოს, რა კარ-
ვად ისმის, აი მესმის, ამაზე ცქვიის
ღრის არასოდეს უცხი არ აფეუვათ.
ჯაზის ხმა შეწყდა.
— დაბარაკონს თბილისს, ამით ვამ-
თავრებთ საჯარო მუსიკის კონცერტს.
— თბილისიდან ყოველი, — წამოიძი-
მა მან და გაბრახებულმა დიკტორმა
უკანასკნელი სიტყვები აიბრ დაამთავ-
რებინა. იმ დღიდან „არდიომოყვარდი“
ქალიშვილს უცხოური აღზარევი უქნია.
ა. გომიბაშვილი.

სხვადასხვა ნორმები

1. ინდიეთის ლომი. მის საკვებს შეად-
გენს დღიურად 10 კილოგრამი ხორცი და
გა პარულქტა.

2. ჩვენური დათვი. მის საკვებს შეად-
გენს დღიურად ხუთი კილოგრამი პური და
სხვა პარულქტა.

გამოცდილების მიხედვით

— ჩამდენი ლაქები აქვს, ალხათ „კიმა-
შენდაში“ იყო.

დაეშვდა

3. არტელ „აღმაზე კანას“ სახაღლის
გამებ ქაფინიძე. მის საკვებს შეადგენს დღი-
ურად 10 კილოგრამი ხორცი, 20 კილოგრამი
პური და ხხე. და ხხე. და ხხე.

— აი, ეს არის, შელო, ნინგი!
— ეს როგორი ნინგია, დედი, რატომ ჩანავალი არა აქვს?

ბარათები ნიანგო

ძია ნიანგო!

დიდიხანია, რაც სოფ. აბას-თუმნელ მოსწავლეებს გაზეთი არ წავიკითხავს. ჩვენამდე აგრეთვე ხმამ მოაღწია, რომ თბილისში, თურმე, ჟურნალები „პიონერი“ და „ოქტომბრელი“ გამოდის. ნარაზენის ფოსტის მუშაკებს რომ შევეკითხეთ გავრცელებული ხმის შესახებ, დაგვიდასტურეს: „მართალია, გამოდისო“. მაგრამ ერთი რამ გვინტერესებს: ნარაზენის ფოსტამ მარტო ამბის მოტანაში გადაგვანდევინა ფული, თუ ჟურნალ-გაზეთების თავის დროზე და სრულად მოწოდებაში? იქნებ თქვენ მაინც გამოგვირკვიოთ, ძია ნიანგო!

მიშა და ლიზიკო

ამხანაგო ნიანგო!

ამასწინად აბაშის საკოლმეურნეო ბაზარზე ვინმე კორძაია სპეკულატურ ფასებში ასაღებდა ახალ გაზეთებს. ეს ამბავი არ ესიამოვნა საბაზრო კომიტეტს,

დაიჭირეს მოქ. კორძაია, ჩამოართვეს გაზეთები და ოქმის შედგენის შემდეგ გადასცეს ბაზრის ბუხშალტერს თ. ანჯაფარიძეს, ბუხშალტერმა გაიანგარიშ-გამოიანგარიშა გაზეთების რაოდენობა და სახლში წააცუნტულა.

ასეთზე ხომ არ იტყვიან ხოლმე, ამხანაგო ნიანგო, ანდაზას: „მგელს გავეჩივი და ტურამ შემეკამაო“?

მნახველი

პატივცემულო ნიანგო!

სოფელ მინაძის (ახალციხის რაიონი) რვაწლიან საშუალო სკოლის დირექტორი გიორგი ხაჩიძე მართალია პატარა ტანის კაცია, მაგრამ თავი ლომად მიაჩნია. ამასწინად მოსწავლე ი. ელიოსიძემ მცირეოდენი ეჭვი შეიტანა ხაჩიძის ლომობაში და შეურაცხყოფილმა დირექტორმა იმ წუთშივე დაუმტკიცა თავისი ლომობა: დაეტაკა ელიოსიძეს, ხალათი შემოაბლღენა და ერთი ლაზათიანად დაბუბნა. ხაჩიძე თავისი თავის გარდა მასწავლებლებსაც დიდ პატივსაც სცემს. რაკი თვითონ ლომია, თავის თანამშრომელს, მასწავლებელ ქალს დ. სიხარულიძეს კამეჩს უწოდებს. სიხარულიძეს სწყინს ასეთი სახელის შერქმევა, მაგრამ ლომს, აბა, რას გაუბედავს!

ეს არაფერი, პატივცემულო ნიანგო, მაგრამ ერთმა გაგვაკვირვა: დღემდე არ ვიცოდით, თუ ლომს სპეკულანტობის უნარი შესწევს და შეუძლიან 18-კაპიკიანი რვეული 2 მანეთად გაყიდოს.

იქნებ თქვენ აგვიხსნათ, პატივცემულო ნიანგო, რაშია საქმე?

ე. დავციხელი

საყვარელო ნიანგო!

ამ ბარათს გიგზავნი სოფელ ჯიმახტაროს (ქუთაისის რაიონი) კოლმეურნეობის ფერმის 2 დედა თხა.

საქმე იმაშია, რომ ჩვენ ამასწინად ფერმიდან გავიპარეთ და დიდი ძებნის შემდეგ ქუთაისში დაგვაპატიმრეს. დაგვაპატიმრეს და თქვენს მტერს ის დღე, ჩვენ რომ დაგვაყარეს. კეტების ცემით თავი და ტანი სულ გაგვიერთიანეს!

ფერმიდან გაპარვის მიზეზსაც მოგახსენებთ: ფერმაში ისეთი უსუფთაობაა, ღორებიც კი ვერ ჩერდებიან.

რამდენჯერმე ხბოები გაიპარნენ და გამოუკდელები კლდეზე გადაიჩხენენ. (ერთი წყალში დაიხრჩო, საცოდავი!).

ჩვენი გამოპარვის წინაღუდს ხბოიანი ძროხა გაიპარა, და, როგორც დღეს შევიტყუეთ, ის უბედური კლდეზე გადაიჩხილა.

როგორმე ცოცხლებს მოგვისწარი, საყვარელო ნიანგო, დანარჩენს აქ მოგახსენებთ.

ორი თხა

ქვირჯასო ნიანგო!

ზედა ბუგეულის (ამბროლაურის რაიონი) კოლმეურნეობის გამგეობაში გამოჩნდნენ

მოლა მასრადინას ნათესაგები. კოლმეურნეობის ფერმის კამეჩებს დღელამეში, როგორც ნორმით გათვალისწინებულია, აძლევდნენ თითოეულს 15 კილოგრამ თივას. მოლას ნათესაგებმა მოიწადინეს კამეჩები ჭამას გადაიჩიონ და ნორმას თანდათან უმცირებენ: 15 კილოგრამიდან თივის სადღელამისო ნორმა 4-5 კილოგრამზე დაიყვანეს. პირუტყვი ჭამას თანდათან გადაეჩვია, მაგრამ ფერმის რამოდენიმე კამეჩი, ამ სასიკეთო დროს ფეხების გაფშვკას აპირებს.

გვიშველე რამე, ძვირფასო ნიანგო!

თაფლა

ქმაო ნიანგო!

დიდი ახირებული კაცია სიღნაღის კინოთეატრის დირექტორი ამხ. სიყმაშვილი. ხშირია შემთხვევა, როცა კინო-სურათის ჩვენებას

ბოლოდან იწყებს და მაყურებელი ვერაფერს გებულობს. კინო-თეატრის დარბაზში ათიოდე სკამია და მაყურებელთა დიდი რაოდენობა ფეხზე დგას. ამას წინად სიყმაშვილმა ფილმი ყირამალა გვიჩვენა და ღიმილით ასე მოგვმართა: „თქვენც ყირამალა დადექით და სწორად გამოჩნდებოა“.

ქმაო ნიანგო, იქნებ თვითონ სიყმაშვილი დააყენოთ ყირამალა, რომ ფილმები სწორად გამოჩნდეს?

მაყურებელი

საყვარელო ნიანგო!

ნეტავი იმ დღეს მომასწრო, რომ შენ ლამის მატარებლით წნორის-წყალისაკენ მიმავალი გნახო – დილა-სისხამზე, როცა ის მატარებელი გურჯაანში ორად გაიყოფა, თელავისა – წავა და წნორის მატარებელი გურჯაანში დარჩება.

ნუ იფიქრებ, თითქოს ეს ჩემი სურვილი იმით იყოს გამოწვეული, რომ ვაპირებდე თავი დაგვაპატიყებინო აქაურ ბუფეტში. ასე როგორ გაგიმეტებ სასურველო ნიანგო, რომ მოძველებულ საუზმეზე თავი გააფირვირო?

მე სხვა განზრახვა მაქვს: აქ შენი თვალით ნახავ და საკუთარ თავზე გამოსცდი იმ ჭაპანწყვეტას, რაც წნორში მიმავალი მგზავრების ხვედრია. შენ ჩანგლით ხელში იდგები და უყურებ მატარებელს, რომელიც 2-3 ვაგონისაგან შესდგება. უყურებ თუ როგორ დაიხუნძლება მისი კიბეები, ბაქნები, თვით ორთქლმავლის კიბეები. უყურებ და მატარებელიც გიყურებს. წუთები გარბიან, საათი, მეორე, აი მესამე საათიც. მოთმინება დაიკარგა. განცვიფრებით კითხულობ: — რას უცდის ეს მატარებელი? ლიანდაგის განთავისუფლებას? შენც არ მომიკვდე, — ეს წესიაო, — გეტყვიან აქ.

აი ეს „წესი“ ყოვლად უაზრო და უმიზეზო ალბათ გულს მოგაყვანინებს და შენს ჩანგალსა და სიტყვას მიმართავ მისკენ — ვისკენაც ჯერ არს.

ხურჯინოსანი

მევირადა მოწმე

სამტრედიის რაიონის ბერიას სასოფლო საბჭოს მდღაზიის გამგე სამსონ შანიძე სამრეწველო საქონელს შუალამის გადასვლის შემდეგ ჩუმად ჰყიდის ნაცნობებზე.

მეფაალყურე

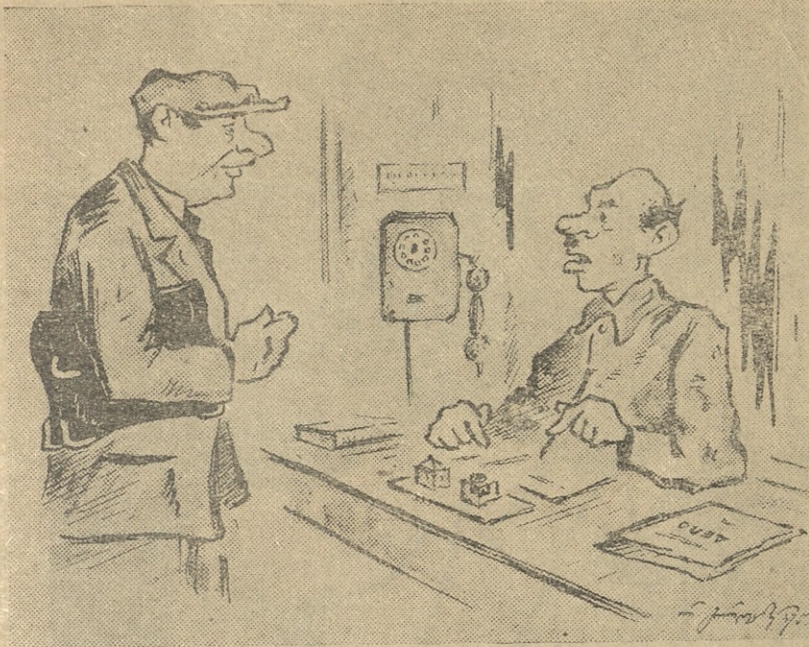
ნახ. დონისა

— შე ოჯახქორო, მამალი რამ მოგაყვანინა საჩუქრად, გინდა ქვეყანა შემიყარო?!

ერთგვარი
სიხარულით

კურორტის დირექტორი: — თქვენ ისე თხოულობთ ყველაფერს, თითქოს კურორტების მუშაობას არ იცნობდეთ!..

კურორტთა სამმართველო. მუშაკი: — ან კი საიდან უნდა ვიცნობდე, კურორტი აგერ ათ წელზე მეტია, რაც თვალთ არ მინახავს...

— კაცო, სინდისი აღარ გაქვს, 50 მანეთიდან ხურდის ნაცვლად, სულ აბონემენტებს მაძლევ!

— ბაბუ, მე შენზე ვზრუნავ, სიკვდილამდე ბილეთის ყიდვა არ დაგვირდება, შენ კი—ჯავრობ?...!

ს ა ო ც ა რ ი ა მ ბ ა ვ ი

გალუნული ბოთლისა და მოკბეილი ზიძიზისა

ასე იყო თუ ისე, როგორც იქნა, გაზაფხულმა მაინც სძლია ზამთარს.

მწვანე ხანძარი მოედო რუსთველის პროსპექტზე ჩამწკრივებულ ხეებს, ხალხი ქვაფენილებს გამოეფინა.

გაივსო და ახშიანდა ის ლუღხანაც, სადაც ნიკანდროს შარშანდელს აქეთ აღარ შეუვლია.

შარშან, სწორედ ცამეტ აგვისტოს, სიცხისაგან შეწუხებული და ყელგამომშრალი შევიდა ერთი ჭიქა ლუღის დასალევად და ბარემ ცამეტჯერ დასწყევლა ლუღიც, მისი მომგონიც და... საკუთარი თავიც.

მაგრამ ამბობენ, დრო ყველაფრის მკურნალიაო. შარშანდელი გულისწყრომა ნიკანდროსაც დაუცხრო ზამთრის გაუთავებელმა ყინვებმა და ის ღღეს მაინც შევიდა ნაცნობ ლუღხანაში.

შეძახილებმა, ყრუ გუგუნმა და ჭიქების სარეცხი ონკანებიდან სახეზე შეფრქვეულმა შხეფებმა, ის გამოაფხიზლეს და დაშორეს უსიამოვნო მოგონებებს. მოგონებათა გაფანტვას ხელი შეუწყო აგრეთვე სალაროსთან და სალაროში დამყარებულმა წესრიგმა.

იგი სრულიად კმაყოფილი გამოვიდა და ლუღხანიდან, რომ... მაგრამ, როგორც სჩანს, მხოლოდ ეს „რომ“ ვერ განკურნა შარშანდელს აქეთ ვაგლილმა დრომ...

ლუღი ბოთლით მიაწოდეს, ბოთლი სავსე იყო, მაგრამ საოცრად მსუბუქი...

ჭიქაში ლუღის დასხმა რომ დაიწყო, გაოცდა და ბოთლი დახლზევე დადგა.

სიზმრებისმოყვარულ კაცსაც კი განაცვიფრებდა მოკბეილი, დიად... ნაპირებზემოკბეილი ლუღის ჭიქა!..

უმწეოდ მიიხედა-მოიხედა და კინაღამ შეჰკვილა: მან კიდევ რამდენიმე ასეთივე ჭიქა დაინახა.

ნიკანდროს გარდა, ეტყობა, არავის აკვირვებდა ეს საოცრება. მხიარული ჭაბუკები ლუღს შეეჭკოდნენ. საღლეგრძელოებს ამბობდნენ, იღიმებოდნენ და მის შემფოთებას სრულიადაც არ იზიარებდნენ.

— უკაცრავად...— გაუბედავი, ნაძალადევი ღიმილით მიმართა ნიკანდროს ლუღის გამყიდველს...

მაგრამ მისი მიკნავებული ხმა ლუღხანის ყრუ გუგუნმა შთანთქა.

— უკაცრავად...— ხმას აუწია მან.— იქნებ ჭიქა გამომიცივალოთ!.. ყველაფერს რომ თავი დავანებოთ, სახიფათოა, ტუჩებს, ან ენას გამიჭრის!

— თქვენც მოკბეილი შეგვხდათ!.. რას იზამ, აქ თითქმის ყველა ჭიქა ასეთია!

ალერსიანად გაუღიმა გამყიდველმა.

— ნუთუ?... იქნებ... მაგრამ ეს რა საოცრებაა, ვინ შემოვიდა აქ შუშის მჭამელი?... ან აი, ეს ბოთლი... აბა, ამ ბოთლს შეხედეთ, თითქოს ვილაცას გაუბრტყელებია, ბოთლის ფორმა დაუკარგავს... წონაშიც, მგონი...

— შე კაი კაცო...— კვლავ ალერსიანად გაიღიმა გამყიდველმა და სიტყვა გააწყვეტინა— განა იმ კაცს, ვინც ეს ჭიქები თურაშაულ ვაშლებივით დაკბინა, ბოთლის გაღუნვა გაუჭირდებოდა?..

ოღონდაც, არ გაუჭირდებოდა.

ნაპირებზეხეილი ბოთლი ზღაპრული გოლიათის ხელში ნაჭერს ჰგავდა. თითქოს ნათითურებიც ეტყობოდა. მეტს ხომ აღარ შეაწუხებდა საქმეში გართულ გამყიდველს ცნობისმოყვარე ნიკანდროს!

საჩივრის წიგნისკენ გაექცა თვალი, მაგრამ გონებამ შეაჩერა... მოსაზრებაა საჭირო. ჰაერზე გასვლა და ზუსტი დიაგნოზის დასმა...

ამას გარდა, გოლიათთან შეხება, ხომ იცით? გარეთ გამოვიდა.

მხოლოდ მაშინ, როცა ლუღხანიდან კარგად დაშორებული იყო, მის ცნობიერებაში ნათლად წამოისახა შემდეგი:

ა) გოლიათის კბილებით ნაპირებზემოკბეილი, ანუ შემოკვნიტილ ჭიქაში უთუოდ ნაკლები ლუღი ჩადის. (ეს სასარგებლოა ლუღის გამყიდველისათვის!);

ბ) ლუღის გამყიდველს ვერ მოსთხოვენ პირამდის ჭიქის გავსებას (მონაკბეილიდან ლუღი მაინც დაიქცევა და რად გამოიჩენს ლუღხანაში სიამოვნებისთვის შესული კაცი ეგოიზმს, ხომ არ იტყვის: არც მე, არც მელჟდესაო!);

გ) გოლიათის ხელით დაბრეცილ (ანუ ლუღის გამყიდველის მიერ სპეციალურად შერჩეულ) ბოთლსაც უთუოდ ნაკლები ტევადობა ექნება. (ესეც ლუღის გამყიდველის სასარგებლო უნდა იყოს!);

ამას გარდა, მრავალი უფრო ზუსტი დებულებაც ჩამოყალიბდა ნიკანდროს გაბრუებულ გონებაში, მაგრამ ის უკვე ლოგინში იწვა.

სიზმრად ლუღის გოლიათ გამყიდველს ხედავდა, რომელიც საჩივრის წიგნს აჰფარებოდა, გაშმაგებული კენჭდა სქელი შუშის ჭიქებს, რკინის ხელით ღუნავდა ბორჯომის ბოთლებს და ნამსხვრევებს საცოდავ ნიკანდროს ცხვირპირში უშენდა.

მინაწერი:

ამბავი მოგონილი არ გეგონოთ: ეს მოხდა სწორედ ნასესხების შემდეგ, ლუღხანაში, რომელიც რუსთველის პროსპექტსა და გრიბოდგვის ქუჩას აერთებს.

გორდელაძე

- ჯენტლმენებო, ჯერ ამ ყულობაში ჩავაგდებთ დოლარს.
- შემდეგ? ფეხზე წამოდგება?
- არა, შემდეგ ავიღებთ და ხელში დავიჭერთ!..

სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კარლო კალაძე, უჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 3-10-49